



Вела доля Фаїну Тиртишину тернистими шляхами – не раз горе холодними кігтями рвало душу, а смуток і сльози ставали постійними попутчиками. Та вона міцно трималася, боролася з усіма негараздами, що настирно її переслідували. Де тільки не працювала, яку тільки роботу не робила, але найтепліше згадує роки праці на Рівненському льонокомбінаті та чуйних колег, що не раз підтримували і допомагали.



Ударна праця та дружний колектив – понад тридцять років на Льонокомбінаті

Народилася Фаїна Хомівна 26 червня 1935 року в селі Залізниця Корецького району. Це невеличке мальовниче селище, що причаїлося серед лісу. В давні часи тут видобували залізо з болотної руди, поклади якої виявили на прилеглий до села території. Населення налічує півсотні жителів.

Дитинство дівчинки припало на лихі часи: війна, колективізація, складний післявоєнний період.

– Нас в сім'ї п'ятеро. Батьки працювали в колгоспі – тато бригадиром, а мама в ланці. Мали і своє невеличке господарство, тому з малих літ нас привчали до праці. У сім років мене віддали до сільської школи, де було лише чотири класи. Продовжила навчання в селі Даничів, що за три кілометри від нашого. З дня в день по шість кілометрів доводилося ходити, оскільки



транспорту в ті часи не було. Крім уроків не мала змоги відвідувати якісь додаткові заняття чи гуртки – добиратися було далеко. А закінчивши сім класів, пішла працювати в колгосп, адже вступати кудись не було можливості.

Мій старший брат працював директором школи в селі Світанок. Наполягав, щоб я їхала в місто, посилаючись на те, що там більше можливостей, мовляв, не все ж життя у колгоспі нидіти. Маючи знайомих в Рівному, відправив мене в місто на роботу. Мені тільки 15 років було, як почала працювати в Рівненському будівельному управлінні. Доводилося і щєбінь тачками возити, і розчин мішати, але хлопці шкодували, допомагали, бо що з мене візьмеш – підліток. Тож більшість часу була на підхваті – робота «принеси-подай». За рік отримала паспорт, адже в ті часи селянам отримати паспорт було непросто, а без нього й виїхати з села тоді не могли, – ділиться спогадами Фаїна Хомівна.

– Отримавши паспорт, записалася на шестимісячні торгові курси. Одночасно з цим працювала на хлібозаводі. Після закінчення курсів працювала в буфеті на залізничному вокзалі. У 1957 році влаштувалася продавцем морозива. Так сталося, що доля закинула в Казахстан - там працювала в ідальні металургійного заводу продавцем морозива. Починаючи з 1960-го і до 1965 року працювала продавцем в магазинах Рівненського міського управління торгівлі. Після цього рік робила нянею-санітаркою в дитячих яслах. А з 1966 року я працювала в садочку, яким опікувався Льонокомбінат, але через рік пішла в декретну відпустку. Коли через півроку повернулася, вільних вакансій вже не було, і оскільки відповідної освіти не мала, то взяли прибиральницею в ткацький цех корпусу побутових тканин. А у 1973 році перевели на посаду чистильника обладнання в тому ж цеху.

Працювало нас восьмеро, кожен обслуговував свою ділянку. За мною було закріплено 65 машин, які необхідно було почистити після закінчення кожної зміни. Працювали у три зміни. Робота не з легких, але я до кожної роботи ставилася з усією відповідальністю. Неодноразово за хорошу працю нагороджували почесною грамотою і, звичайно, премією. Працювала пліч-о-пліч з прекрасними людьми. Колектив підібрався дуже хо-



роший, дружний. Коли в моє життя несподівано увірвалася біда, на Льонокомбінаті поставилися з розумінням, підтримали і допомогли. Загалом в часи розквіту керівництво комбінату всіляко опікувалося працівниками, які потребували допомоги, навіть путівки виділяли. Особливо допоміг начальник виробництва – перевів мене на роботу, яка краще оплачувалася. Працювала на комбінаті аж до виходу на пенсію у 1991 році. Понад тридцять років відпрацювала на підприємстві, різне траплялося, та зараз пам'ятаю лише позитивні моменти. Потім і донька моя Світлана працювала довгий час на Льонокомбінаті у швейному цеху, - розповідає Фаїна Тиртишина.

Майбутній чоловік, Петро Антонович, проходив строкову службу в Рівненській військовій частині. І одного літнього дня їхні життєві стежки перетнулися.

– Відтоді ми йшли по життю рука в руку. Мені було двадцять, як ми одружилися. Згодом народилися дітки,



але не довго тривало наше щастя. В тридцять вісім залишилася вдовою з чотирма малолітніми дітьми. Ой як не легко приходилося – робота, діти, ніколи й вгору глянути, але я трималася з усіх сил. Вдячна Богові, що у важкі для мене часи знайшлися чуйні люди – допомогли і підтримали. Виростила дітей... На жаль, вже сина і доньки немає з нами. Втім маю онуків та правнуків. Більшість часу проводжу вдома, займаюся домашніми справами. В теплі дні виходжу прогулятися біля будинку, але далеко не ходжу, бо вже ніженьки не ті, важко, – ділиться і радісними, і сумними спогадами пані Фаїна.

– Часто згадую колишній Льонокомбінат – гігант текстильної промисловості... Тут величезний асортимент продукції випускався, яка користувалася попитом не тільки в Радянському Союзі, а й далеко за його межами. А скільки праці та любові вкладено цілими поколіннями працівників в цей комбінат. І загубити таке виробництво, залишивши його напризволяще... Більшість заводів, підприємств після розпаду Союзу спіткала така ж доля, як і комбінат. А все тому, що не було господаря, людини, яка б навела порядок і в країні, і в економіці. Це велика удача, що Олег Червонюк викупив підприємство, а то хто його знає, щоб б від нього залишилося. Радує, що комбінат потроху повертається до життя, оновлюється, розвивається, з'явилися робочі місця для нашої молоді. Шкода тільки, що не всі розуміють необхідність розвитку власного виробництва, дуже непросто приходиться із нашою владою, які звикли набивати свої кишені, та тільки те й роблять, що вставляють палки в колеса. Всім серцем вболіваю за підприємство. Хотіла б побажати Олегу Казимировичу успіхів у всіх його справах і починаннях, здоров'я, сил і терпіння в його нелегкій праці – відродженні й розбудові виробництва.